

„σχών τῆς τιμῆς“, καὶ ἐπὶ ἀντιφάσει, ὡς μεταχειρισθέντας τὸ ἀρχαιοπινὲς ἐπιβρέμα „ἡσυχῇ“. Ἀληθέστατον εἶναι ὅτι ἀμφότερα ταῦτα περιέχονται ἐν τῷ ἡμετέρῳ προλόγῳ, ἀλλὰ ἀμφότερα μεταξὺ *μηνίσκων**). Καὶ τὸ μὲν „σχών τῆς τιμῆς“ παρατίθεται μετ' ἄλλων τεράτων ὡς δεῖγμα „τῆς μολυνούσης τὸν σήμερον γραπτὸν λόγον αἰσχίστης κοπρολογίας“ (Προλ. σελ. 20), τὸ δὲ „ἡσυχῇ“ περιέχεται ἐν ρητῇ τῆς Γραφῆς. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀξιότιμος κ. Χατζιδάκης ἐθεώρησε πρέπον καὶ θεμιτὸν νὰ μὲ παραστήσῃ ἀσπαζόμενον αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὀνομάζω „κοπρολογία“ καὶ νὰ μὲ μεμφθῇ ὡς μὴ διορθώσαντα κατὰ τὰς περὶ γλώσσης ἰδέας μου τὸ κείμενον τῆς Ἀγίας Γραφῆς! Δύσκολον ἦτο νὰ δοθῇ εἰς

*) Βλέπε Κλειῶς σελίδ. 115, στήλ. α', στίχ. 8 καὶ 15, κάτωθεν.

ἐπικρινόμενον λαμπρότερα ταύτης εὐκαιρία ν' ἀπασβολώσῃ τὸν ἐπικριτὴν λαλῶν περὶ ἠθικῆς, ἠθικότητος, αἰδοῦς καὶ καλῆς πίστεως ἐν τῇ συζητήσει. Ἀλλ' ἐγὼ οὔτε φιλέκδικος εἶμαι οὔτε ἀγαπῶ τὴν χονδρολογία.

Τὰ ἀνωτέρω πιστεύω ἀρκούντα ὥπως πείσωσι πάντας, ὅτι πᾶσα σοβαρώτερα πρὸς τὸν ἐπικριτὴν μου συζήτησις ἀποβαίνει ἀπολύτως ἀδύνατος διὰ τοὺς ἐξῆς δύο λόγους, ὅτι τὸ μὲν γενικώτερον ζήτημα τοῦ μὴ διχασμοῦ τῆς προσοχῆς μεταξὺ τοῦ τύπου καὶ τῆς σημασίας τῶν λέξεων εἶμαι ἀνίκανος νὰ καταστήσω αὐτῷ καταληπτόν, περὶ δὲ τοῦ ζητήματος τῶν κοντείων τύπων ὁ ἀξιότιμος κ. Χατζιδάκης, καίτοι ἀνασκευάζων ἐμὲ καὶ θαυμάζων τὸν κ. Κόντον, εἶναι ἐν τούτοις πληρέστατα σύμφωνος πρὸς ἐμὲ καὶ ἀσύμφωνος πρὸς τὸν κ. Κόντον.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΒΕΡΤΟΥ.

(τέλος).

Ἡ μόνη λοιπὸν ἀσχολία τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων ἦτον ἡδὴ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ σημείου τούτου, προσεπάθει δὲ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο διὰ παντὸς τρόπου καὶ ἀκαμάτως, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀποκοιμηθῇ. Καὶ ἐφαίνετο μὲν εἰς αὐτὸν ἀκόμη δύσκολος ἡ ἐπιτυχία, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη καὶ ἐκλαίεν ἐκ τῆς μεγάλης του ψυχικῆς παραχῆς.

Νύκτα τινὰ ὅμως, ἀφ' οὗ ὠναιρευθὴ πάλιν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην μορφήν καὶ ἀτενῶς προσέβλεψεν αὐτήν, ὡς ἀστραπὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἰδέα τις· ἐξήγαγε ταχέως τὸν δακτύλιον καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ πολικοῦ ἀστέρος, ἀναλάμπαντος ἡδὴ περισσότερον, ἀνέγνω εὐχερῶς καὶ ταχέως τὴν λέξιν **ΘΕΛΕΙΝ**.

— *Θέλειν* λοιπὸν;

Ἔστω, τὸ θέλω! ἀνέκραξε μεγαλοφώνως καὶ ἐν ὀργῇ ἀνεπὶδῆσεν ἐκ τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ δεσμοὶ τοῦ πάγου, οἱ τέως κρατοῦντες αὐτόν, διερράγησαν ἐν ἀκαρεῖ καὶ εὐκόλως ὡς νήματα ἀράχνης. — Ἐδράζε τὴν ὀδοιπορικὴν του ῥάβδον, ἣν ὁ πάγος ἐπίσης εὐκόλως ἀφῆκεν ἐλευθέραν. — Ἦδη ἐξ ἀνατολῶν ἤρχισε νὰ ὑφόνεται ὁ ἥλιος καὶ δι' αἵματοβαφοῦς φωτὸς περιέχουσε τοὺς τοίχους τῆς παγερᾶς ἐκείνης εἰρκτηῆς. Ἐβῆκε τὸν δακτύλιον εἰς τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς του, ὑψωσε τὴν πυγμὴν καὶ προύχωρσε πρὸς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον καὶ ἐπάταξεν αὐτόν, μετὰ βροντώδους δὲ κρότου διερράγη καὶ κατέπεσε τὸ ἐκ πάγου οἰκοδόμημα καὶ μετεβλήθη περὶ αὐτὸν εἰς ἐρείπια. Οὕτω λοιπὸν ἔστη ἐκεῖ καὶ παρετήρησεν ἀπαξ ἔτι τὰ σημεῖα τῆς μακρᾶς του αἰσχύνης, καὶ οὔτε ἐκλαυσεν οὔτε ἐγέλασεν, ἀλλ' ἔμεινε σοβαρὸς καὶ ἀτάραχος καὶ ἔτοιμος, ἔχων ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν καὶ ῥώμην εἰς τὰ μέλη του, ν' ἀκολουθήσῃ τὴν σκοπούμενην ὀδοιπορίαν.

Ὁ δὲ ἥλιος ἐκπέμπων φλόγας ὑψώθη εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἐγένετο μεσημβρία, αἴφνης δὲ πρὸ τῶν βλεμμάτων του ἐτάκησαν τὰ διεσπαρμένα ἐρείπια τοῦ παγεροῦ φρουρίου. Τότε ἀκατάσχετον περιεκύκλωσε τὸν Ἀδελβέρτην τὸ ῥεῦμα τοῦ ζῶντος ὕδατος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐξετάθη ἀπέραντος καὶ τρικυμιώδης θάλασσα, τὰ δὲ κύκλω ἀνορθούμενα κύματα ἐφάνοντο ἐκμανέντα κατ' αὐτοῦ καὶ θέλοντα ν' ἀπορροφήσωσιν αὐτόν. — Ἐκ τῆς θαλάσσης ἠγέρθη καταιγὶς καὶ λαίλαψ καὶ θύελλα καὶ ἄνεμοι, ὀντιθέτως συγκρούμενοι καὶ συσσω-

ρεύσαντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πάντα τὰ νέφη. Ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν τούτων στοιχείων ἴστατο αὐτὸς μόνος.

Ὁ ἄνεμος ἐπνευσε κατ' αὐτοῦ, ὥπως τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς — ἀλλ' αὐτὸς ἴστατο σταθερὸς — καὶ μόνον μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του ἐπαίξεν ἡ θύελλα· ὁ μυστηριώδης ὅμως βόστρυχος, ὃν ἐφύλασεν ἐν τῷ στήθει του, ἀφρηπάγῃ καὶ ὁ ἄνεμος ἀπώθησεν αὐτόν ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἀφοβος ὅμως ὁ Ἀδελβέρτης ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα καὶ ἰδοὺ, τὰ κύματα κατεπραυνθήσαν, ἡ θάλασσα ἰσοπεδώθη, αἱ καταιγίδες κατέπαυσαν καὶ μόνον ἐλαφρά τις πνοὴ ἀνέμου τὸν ὦθει πρὸς τὸν παρασυρόμενον βόστρυχον, ὃν ἀκαμάτως κατεδίωκε καὶ προσεπάθει νὰ φθάσῃ. Ἐν τούτοις ἐκ τοῦ μελαγχρόου τούτου βοστρύχου ἀνέβηκε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του αὐτὴ ἡ ἐξ ἀμβροσίας μορφή τῆς μυστηριώδους γυναικός, ἥτις σχεδὸν ἵπταμένη καὶ μὴ ἐγγίζουσα διὰ τῶν ποδῶν τὰ κύματα ἔσπευδε μακρὰν τοῦ ἀγωνιζομένου νὰ τὴν φθάσῃ, ὀδηγοῦσα τὴν καταδιώξιν του ὅτε μὲν πρὸς βορρᾶν, ὅτε δὲ πρὸς νότον, ἄλλοτε πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἄλλοτε πρὸς δυσμὰς.

Τοιοιουτρόπως περιεπλανήθη ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα παρήλθεν, ὁ ἥλιος εὐρίσκετο πρὸς νότον, πρὸς βορρᾶν ἔλαμπε σοβαρὸς καὶ φωτεινὸς ὁ πολικὸς ἀστὴρ, ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ἐφεγγυόβλει ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐκ δυσμῶν ἐχύνοντο αἱ φλόγες τῆς ἐσπέρας. Οἱ ἀστέρες διετάσσοντο ἐπὶ τοῦ στερεώματος σχηματίζοντες θαυμασίους ὁμίλους· κυανοῦς ἦτον ὁ ἀήρ καὶ κυανᾶ τὰ ὕδατα, ὧν ὁ ἀφρὸς ἦτο ῥόδα καὶ πενθηρὰ ἀνθη.

Μετὰ ἄμετρον τέλος καὶ μακρὰν καὶ ἐπίμονον πορείαν εἶδε τὴν διαφανὴ καὶ πτερόεσσαν μορφήν θέτουσαν τὸν πόδα ἐπὶ γῆς ὄρεινῆς, κειμένης μεταξὺ βορρᾶ καὶ νότου, ἔστρεψε δὲ ἡδὴ καὶ τὸν προσέβλεπε συχνότερον καὶ μετὰ παραδοξοτέρων βλεμμάτων. Αὐτὸς δὲ ἔτι μᾶλλον ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις του καὶ ἐρρωμένως ἐπάτασσε νηχόμενος τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ἡ εἰκὼν τῆς θείας γυναικός ἀνῆρχετο τὴν ἀκτὴν πρὸς τὸ ὄρος. Καὶ ὁ Ἀδελβέρτης ἐφθασεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἤρχισε τρέχων πρὸς τὸ ὄρος, καταδιώκων πάντοτε τὸ οὐράνιον πλάσμα. Ὁπισθεν αὐτοῦ ἴνωρθώθησαν τὰ κύματα καὶ κατεδίωκον αὐτόν κατὰ πόδας, θορυβοῦντα ὑπὸ τὴν πτέρναν του, μετὰ παραπόνων καὶ ἀπειλῶν. Ἀλλ' αὐτὸς μόνον ἐμπροσθέν του ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀτμώδη σκοπὸν. Οὗτος ἔφερεν αὐτόν

εἰς κοιλάδα τινά, ἣτις ὅλον ἐστενοῦτο πρὸ αὐτοῦ καὶ ἥς οἱ ἀπόκριται βράχοι ἀνταπέδιδον τὸν φοβερὸν κρότον τῶν ἀνερχομένων ὑδάτων. Ἡ κοιλάς αὕτη ἐπερατοῦτο εἰς τινὰ βραχώδη χαράδραν, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ὁποίας ἐστάθη. Καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰσεχώρησεν εἰς τὴν στενὴν ταύτην πύλην καὶ εὗρεθῃ διὰ μιᾶς εἰς ὑπόγειον καὶ σκοτεινὸν διάδρομον, ὅπου οὐδεὶς πλέον κρότος ἐφθάνεν εἰς τὰς ἀκοάς του.

Ἐπὶ μακρὸν ἐξηκολοῦει προχωρῶν εἰς τὴν στενὴν ταύτην ἀτραπὸν καὶ ἐν τῷ σκότει ἀνεζήτει ἐπιμόνως τὴν ἐξοδον. Ἦδη τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὰ κάτω, καὶ ὠδήγει αὐτὸν πάντοτε βαθύτερον, ὥστε ἐφάνετο ὅτι ἐμελλε νὰ κατέλθῃ εἰς ἀτελεύτητον βάθος.

Τοιοιούτῳ κατῆλθε πολὺ βαθέως, ὅτε μακρόθεν εἰς τὸν ἀδιαπέραστον ζόφον ἐφάνη λάμψις τις· τότε ἤρχισαν νὰ εὐρύνωνται οἱ τοῖχοι τῶν βράχων, ἐλαφρῶς δ' ἐκινεῖτο ὁ ἀὴρ ἐκ μακρόθεν ἀκουσμένων ἀσμάτων· ἤρχισε ν' ἀναπνέῃ ἐλευθερώτερον καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἰσχωρῶν· τὰ πάντα πρὸ αὐτοῦ ἐγίνοντο ὅλον ἐφωτεινότερα καὶ εὐκρινέστερον ἠκούοντο οἱ ἦχοι, διὰ τὴν φθάσιν ὅμως εἰς τὴν πηγὴν τοῦ κέντρου ἔπρεπεν ἀκόμη πολὺ νὰ ὀδοιπορήσῃ, λίαν βαθέως ἀκόμη νὰ κατέλθῃ.

Τότε εἶδε θαυμασίαις μορφάς! Εἰς τοὺς ἀπεράντους καὶ ὑπογείους ἐκείνους θόλους ἦσαν ἀναρίθμητοι ἴστοι, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων δύο ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλας μορφὰ ὑφαίνον ἀνταγωνιζόμενοι. Ἐν μόνον διακριτικὸν σημεῖον εἶχον· αἱ μὲν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λάμποντας ἀνθράκας, αἱ δὲ ἀντίπαλοι αὐτῶν σιδηρὰ στέμματα, ὅσας δὲ ἡ δύναμις τῶν πρώτων ὑπερενίκα ἐπετείνετο συγχρόνως καὶ ἡ λάμψις τοῦ λίθου, ὃν ἔφερον· μόνον δ' ἐκ τῶν λίθων τούτων προήρχετο τὸ φῶς τῆς μυθώδους ταύτης χώρας.

Ἀμέσως ὅμως ἀνεγνώρισε τὰς εἰς τὸν πλησιέστατον αὐτῷ ἴστον καθημένας, διότι ἅπασαι ἦσαν ὡς καὶ ἡ θαυμασία ἐκείνη γυνὴ μελανεῖμονες καὶ κατηφείς καὶ ἡ μέλαινα

κόμη κατέπιπτεν ἀπὸ τοῦ φωτοβολοῦντος μετώπου μέχρι τῆς ὀσφύος. Καὶ ἡ μὲν ἔφερε τὸν λάμποντα ἀνθράκα, ἡ δὲ τὸ σιδηρὸν στέμμα· ἀμφότεραι προσήλωσαν ἐπ' αὐτοῦ σκυθρωπῶς τὰ βλέμματα, αὕτη μὲν δι' αὐτῶν φῶς, ἐκείνη δὲ ζόφον ἐκπέμπουσα, ἐπάλαιον δ' ἐναγωνίως καὶ ὑφαίνον· ἐπλησίασε περισσότερον εἰς τὸν ἴστον καὶ εἶδε τὸ ὕφασμα, ὅπερ ὑφαίνον, — ἦτον ἡ ζωὴ του.

— Σὰς ἀνεγνώρισα, ὦ πνεύματα τοῦ πεπρωμένου μου, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀδελβέρτης, σέ, ὦ φωτοβόλε ἀνθράξ τῆς ἰδίας μου δυνάμεως, καὶ σέ τὴν ἀντίπραξιν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ κόσμου δυνάμεων· σὺ ὅμως, ὦ λαμπρὴ ἀνθράξ, θὰ νικήσῃς ἐπὶ τέλους!

Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἤκουσε τὴν ἐξῆς ἀπόκρισιν. — Ἰδὲ πρὸς τὰ ἄνω! Καὶ εἶδε τὰ ἐξῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χώρου καὶ ἐπὶ θρόνου ὕψηλοῦ ἐκάθητο μετ' ἀπεριγράπτου μεγαλοπρεπειᾶς εἰς γέρον· ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔφερε τὸ ὄνομά του — ΑΝΑΓΚΗ. Ἐνδυμά του ἦτον ὁ ἀστερόεις οὐρανός, ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐκράτει λύραν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔκρουε τὰς χορδὰς, ὅθεν ἐξεπέμποντο αἰώνιαι ἁρμονίαι. Ὅσας δ' ἐπραττε τοῦτο, οἱ ἀστέρες τοῦ ἐνδύματός του διετάσσοντο κατὰ τοὺς τόνους, ὅπως δὲ διετάσσοντο οἱ ἀστέρες, οὕτω καὶ ὁ ἀγὼν τῶν ὑφαινοσῶν γυναικῶν ἐπετείνετο ἔτι μᾶλλον. Αἱ κινήσεις των, ἡ πτώσις καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν, τὸ ὕφασμα καὶ τὸ φῶς, ὃ ἐξεπέμπον οἱ ἀνθράκες, ὅλα ταῦτα ἦσαν τόνοι προσερχόμενοι ἐκ τῶν χορδῶν τῆς λύρας του.

Ἐπὶ δὲ τοῦ βωμοῦ πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ γέροντος εἶδεν ὁ Ἀδελβέρτης τὸν βόστρυχον τῆς κόμης του συνηνωμένον μετὰ τοῦ ἄλλου ἐκείνου βοστρύχου· ἐξήγαγε τὸν δακτύλιον καὶ ἀνέγνω ἤδη ἐπ' αὐτοῦ — ΣΥΝΘΕΛΕΙΝ. Γονυπετῆς προσεκύνησε τὸν θρόνον. — Τότε ἐξύπνησε καὶ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐξ ἀνατολῶν ἀνερχόμενον ἥλιον.

(Ἐκ τῶν τοῦ Chamisso).

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΝΥΚΤΑ.

Χρυσὰ διαμαντοκόλλητα τ' ἀστέρια καμαρόνουν
καὶ ταῖς γλυκειαῖς ἀκτίναίς των 'ς τὰ φύλλ' ἀνακατόνουν,
πέφτ' ἡ δροσοῦλα σταλακτὴ 'σάν τὸ μαργαριτάρι
κ' ἡ πασχαλιὰ μοσχοβολᾷ τῆς λεμονιάς ζευγάρι·
μέσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια των τὰ λούλουδ' ἀνασαίνουν
κ' ἡ μυρωδιάς των καὶ νεκροὺς ἀκόμη ἀνασταίνουν.
Χαρά 'ς τὸν ποῦ 'μπορεῖ νὰ ζῇ μέσ' 'ς τοὺς ἀνθοὺς τ' Ἀπρίλη
κ' ἔχει ἀγάπην 'ς τὴν καρδιά κ' ἔχει φιλιὰ 'ς τὰ χεῖλη·
χαρὰ 'ς ἐκεῖνον ποῦ 'μπορεῖ 'ς ἀνθοστρωμένα μέρη
τῇ λατρευτῇ ἀγάπῃ του κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι
νὰ ξενοκτᾷ 'ς τὸν ἔρωτα, 'ς τὰ χάρδια, 'ς τὰ φιλιὰ.

Μιλεῖ σὲ γλῶσσ' ἀγνώριστη ἡ τόση σιγαλιὰ
καὶ ἀπαντᾷ 'ς τὰ λόγια της τῆς νύκτας τ' ἀηδονάκι,
ταῖς ἀσημένiais του ματιαῖς σκορπᾷ τὸ φεγγαράκι,
τ' Ἀπρίλη τὸ τριαντάφυλλο, ἀταίριαστο 'ς τὸ χρῶμα,
θαρρεῖς κ' ἐκεῖνο σοῦ 'μιλεῖ, ὅμοιο μὲ κόρης στόμα . . .
'Σάν ῥόδο ἀπριλιάτικο ἀνοίγεται ἡ καρδιά μου
καὶ βγάζει χίλιας μυρωδιάς τὰ χίλια αἰσθηματά μου·
τὸ ῥόδο ὅπου γιὰ καρδιά τὰ στήθη μου στολίζει
γιὰ μιὰ ξανθοῦλα μοναχὰ ὁλόδροσο ἀνθίζει
γιὰ μιὰ ξανθοῦλα μοναχὰ σκορπᾷ τὴ μυρωδιά.

Τόση ἀγάπη δὲν χωρεῖ 'ς ἄλλη καμμιὰ καρδιά!
Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ στήθη μου καὶ φθάνει 'ς τὰ οὐράνια . . .
Κ' ἐκείνη ποὺ ἀγάπησα θάχῃ τὴν περιφάνεια
ὅτι 'ς τὸν κόσμον 'σάν αὐτὴ δὲν ἀγαπήθῃ κι' ἄλλη·
τὸ νοιώθει πῶς 'ς τὰ δροσερὰ κι' ἀγγελικά της κἄλλη
μιὰ τέτοι' ἀγάπῃ 'ταίριαζε, ἀτέλειωτη, μεγάλη.
Τ' ἀστέρια 'μπρὸς 'ς τὰ μάτια της ἀπὸ ντροπὴ των
σβυοῦνται,
καὶ τ' ματιαῖς μας σμίγουνε κι' ἀχόρταγα φιλοῦνται
καὶ ἡ καρδιά της ντροπαλὴ τὸν ἔρωτα σκορπᾷ.

Δὲν θέλω περισσότερο αὐτὴ νὰ μ' ἀγαπᾷ,
ἔχει καρδοῦλα τρυφερή, ὁλόδροση ἡ ξανθὴ μου
κι' ἂν βάλῃ ἀγάπην περὶ θερμὴ, ὅμοια μὲ τὴ δική μου,
θὰ μακαθῇ 'σάν λούλουδο — ὄχι, δὲν τὴν ἀφίνω
νὰ καίγεται ὅπως καίγομαι, νὰ σβύνῃ ὅπως σβύνω.
Εἴν' ἡ καρδιά μου δυνατὴ κι' ἀλλοιώτικα πλασμένη
κι' ἀντὶ γιὰ αἷμα, πύρινο ποτάμι τὴν διαβαίνει·
καὶ χίλια χρόνια ἐδῶ 'ς τὴ γῆ τέτοια καρδιά κι' ἂν ζήσει
δὲν τὴν ἀρκοῦν ὅσα 'μπορεῖ καὶ θέλει ν' ἀγαπήσῃ·
γι' αὐτὸ θαρρῶ ἀθάνατη θὰ ζῇ παντοτεινὰ . . .